

rettede forskellige Spørgsmaal til mig. Han spurgte, om det var saaledes at forstaa, at den Refusion, som finder Sted af de kommunale Ydelser, dækker det hele Omraade. Dertil kan jeg svare ja. Det er Meningen, at den mellemkommunale Refusion sker baade for det, der er ydet i Henhold til § 6, 1ste Stykke, og det, at der er ydet i Henhold til § 6, 2det Stykke, hvor højt man saa end er gaaet med Ydelserne i Henhold til dette sidstnævnte Stykke.

Det ærede Medlem spørger, om en Lægeattest altid er afgørende for at faa Adgang til det personlige Tillæg. Dertil kan jeg kort svare, at det er ikke Tale om. Der staar i Lovforslaget, at Hjælpen skal „fortrinsvis ydes under Hensyn til ved Lægeattest bekræftet Sygdom“; „fortrinsvis“, deri ligger jo, at Lægeattesten ikke er et Vilkaar.

Det ærede Medlem ønsker Kommunerens Maksimalydelse afstemt efter Statsydelsen i det indeværende Regnskabsaar og ikke under Hensyn til det foregaaende, saaledes som det er foreslaaet, thi, siger det ærede Medlem, Aldersrentenydernes Antal kan jo variere, og hvis der da bliver flere end i det foregaaende Aar, kan det let gaa saadan, at der ikke er tilstrækkeligt, og bliver der færre, kan man ikke udnytte det hele Beløb, der er stillet til Disposition. I denne Betragtning har det ærede Medlem jo Ret. Nu tror jeg ikke, Aldersrentenydernes Antal veksler i synderlig Grad fra Aar til Aar i en Kommune; der kan være en vis Vækst i en Kommune, der kan maaske være Aftagen i en anden Kommune, men det gaar jævnt gennem Aarene. Heller ikke er det givet, at en Aldersrentenyder, som kommer til, bliver Aldersrentenyder for det hele Aar, og det vil ogsaa i høj Grad afsvække det Ræsonnement, det ærede Medlem anstillede. Jeg skal imidlertid erkende, at der her er en Vanskelighed, men det maa paa den anden Side ikke glemmes, at hvis man bygger paa den Statsydelse, som man faar i det indeværende Finansaar, staar man uden sikker Viden om, hvor meget denne i Virkeligheden vil komme til at andrage, og derfor kan man heller ikke vide, hvor meget de $\frac{3}{4}$ deraf, som er det Maksimum, Kommunen maa bruge, kommer til at betyde. Heller ikke kan man gaa denne Vej paa Grund af Refusionsbestemmelserne, idet jo den Opgørelse, som man paa et langt senere Tidspunkt faar sendt for det foregaaende Aar, kan forøge den Udgift, Kommunen havde regnet med i Aaret. Derfor har jeg ment, det var en Fordel, at man, naar man begyndte paa et Regnskabsaar, havde det

foregaaende Aars Tal at bygge paa, saaledes at man vidste, hvor langt Kommunens Dispositionsfrihed gik. Men det er naturligvis et Punkt, hvorom jeg til det yderste er rede til at forhandle; hvis man i øvrigt kan naa til Enighed om Gennemførelse af en Lovgivning som den her foreslaaede, er det naturligvis et ganske underordnet Punkt.

Det ærede Medlem Hr. Hauge og ogsaa det ærede Medlem Hr. Holger Larsen glædede sig over at finde en Uoverensstemmelse mellem det ærede Medlem Hr. Martin Hansen og mig i den Udtalelse, som det ærede Medlem Hr. Martin Hansen fremsatte om, at Opgaven kunde løses paa flere Maader, idet det ærede Medlem skitserede en, som han bad mig overveje, naar Sagen kom i Udvalg. Aha! tænker man; her er det Punkt, hvor der kan skydes Breche, saaledes at man kan bringe det hele til at styrte sammen! Men det er jo en ganske selvfølgelig Ting, det, det ærede Medlem Hr. Martin Hansen har sagt, fuldkommen selvfølgelig. Naturligvis kan man indrette sig her paa forskellig Maade. Det er jo indlysende. Man kan lave forskellige Refusionsregler. Man kan lade Staten refundere en vis Del af alle Udgifter, en større eller mindre Del, man kan give en større eller mindre Bevægelsesmargin indenfor Kommunerne; det ærede Medlem Hr. Martin Hansen mente, at man kunde maaske nøjes med 15 pCt. Ja, det er indlysende, at denne Opgave kan løses paa forskellig Vis. Men vil man give visse Klasser af Aldersrentenydere en forholdsvis gunstigere Stilling end den, de hidtil har haft, og samtidig opnaa Bespareser, saa kan man ikke blive staaende ved faste Takster, saaledes som det er hævdet fra mere end een Ordførers Side i Lørdags, Takster, som giver de økonomisk svagest stillede det tilstrækkelige og giver rigeligt til dem, der er i Besiddelse af større økonomisk Styrke, og saa endvidere naa til, at de, der er ganske særlig vanskeligt stillede, kan blive yderligere hjulpet, og dog til syvende og sidst ogsaa naa til Bespareser. Det er ganske umuligt. Skal man træffe Foranstaltninger til at komme dem til Hjælp, som hidtil har været vanskeligt stillede under den gældende Aldersrentelov, fordi deres personlige Forhold eller andre Forhold, knyttede til deres Økonomi, bevirker, at de er i en særlig Trangstilstand, da kan det ikke lade sig gøre indenfor de faste Takster alene, men da maa der gøres Plads for et vist Skøn. I hvilket Omfang dette Skøn kan gives, derom kan forhandles, og derom er jeg rede til at forhandle; men jeg hævder endnu